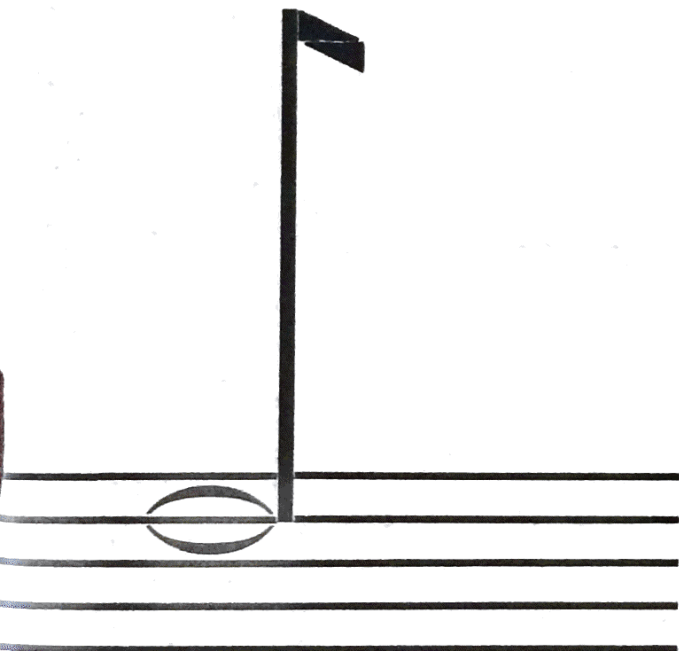
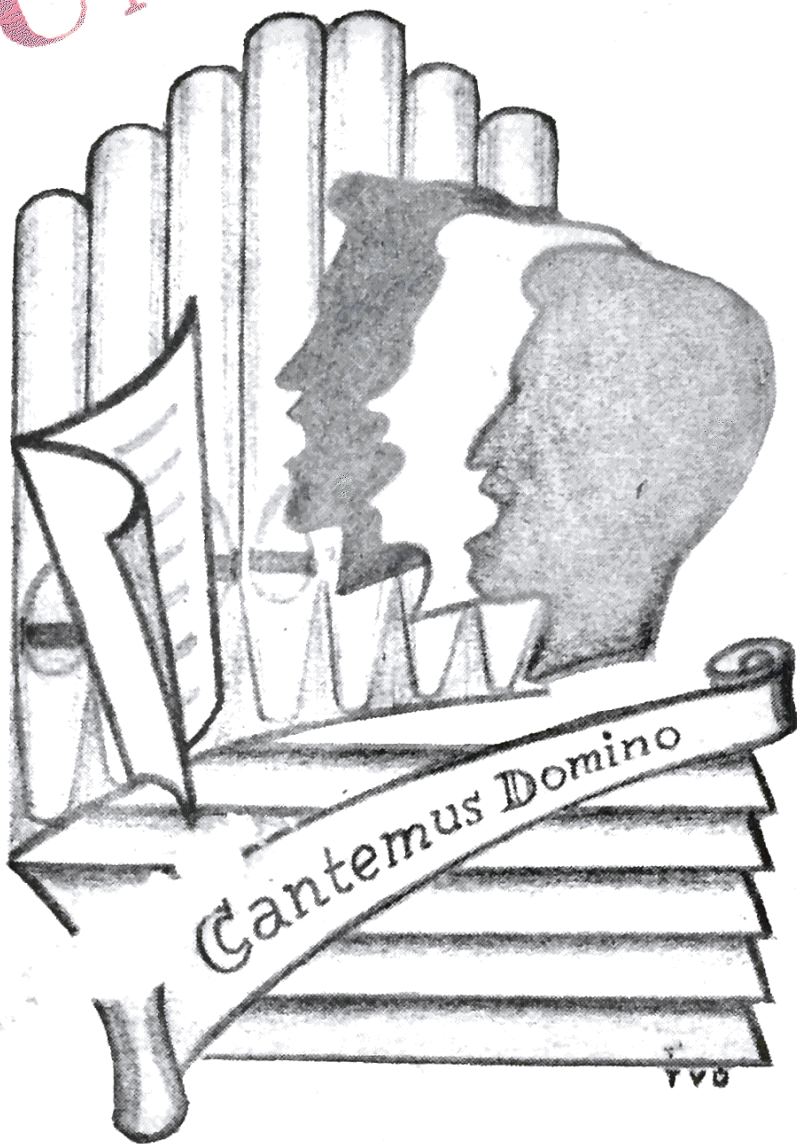

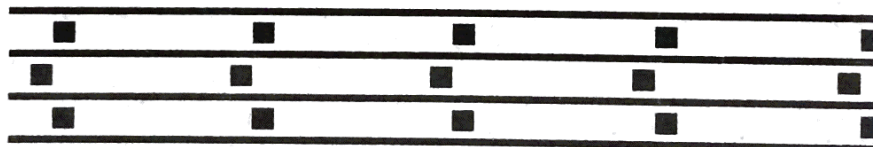
JUBILEUM
1968

KONTAKTBLAD ZANGKOOR

President: Zeereerw. Heer P. v. Mulukom
Directeur: Joop Felix

H. HARTPAROCHIE TE BOXTEL

Meer dan andere malen wensen wij U deze keer heel
veel leesgenot.
EEN PRETTIG FEEST.

De redactie.

JUBILERENDE KOORLEDEN.

Het is dan zover. De 25 jaren sinds de vernieuwing van ons koor zijn vol. We gaan ons opmaken om dit belangrijke feit te vieren.

Het is niet aan mij om een terugblik te werpen op die eerste jaren vanaf 1943. Daar was ik niet bij. Dat weet ik alleen maar van horen zeggen.

Voor mij is echter voldoende reden aanwezig om feest te vieren, als ik enkel datgene bezie, wat ik de laatste acht jaren zelf van het koor heb mogen meemaken en wat het koor op dit moment is.

Ik voel me een bevoorrecht priester telkens als ik de H. Eucharistie mag vieren, opgeluisterd door ons koor. Het Gregoriaans is van een bijzonder gehalte en de meerstemmige zang vaak onovertroffen. Alles even soepel en schoon, zuiver en klankvol.

Men zou zeggen: alles vanzelfsprekend, zonder de minste moeite. Zo klinken de stemmen van jongens en mannen door het kerkgebouw.

Ik weet echter wat een werk en organisatie er achter zit, om dit te kunnen presteren. Ik denk dan aan onze directeur, die met grote ijver en bekwaamheid zich voor dit koor inzet. Voor mijn geest komen de leiders, die tijd noch moeite sparen, om de jongens bijeen te houden door een unieke vrijetijdsbesteding. Ik kijk naar de jongensscholen, die onder de bezielende leiding van onze vice-voorzitter elk jaar weer nieuwe zanger-tjes afleveren.

Bovenal constateer ik de geest van saamhorigheid tussen de koorleden, die hen telkens inspireert om het nog weer beter te doen en dus een stuk vrije tijd op te offeren voor de nodige repetities.

Dat zien we de laatste paar maanden, maar dat zagen we telkens in de loop der jaren. Zo kan het bestaan, dat dit koor nog vol ambitie is, ook in deze tijd, nu door verkeerd begrepen vernieuwing menig koor verdween. Moge die geest zo blijven.

Mogen alle leden trouw blijven aan hun koor, trouw aan hun taak om de eredienst op te luisteren en de gemeenschap van gelovigen te ondersteunen in hun gebed. Dan zal dit koor altijd gewaardeerd blijven vanwege de zang, die het brengt en met glans de vijftig halen en nog meer.

Dat is mijn wens voor de zilveren jubilaris, die ik nog lang hoop te begeleiden als president.

P. van Mulukom.

IN DEN BEGINNE.....

Wat heb ik daar in den beginne dikwijls gestaan, onzichtbaar, onhoorbaar, in het donkere priesterkoor, luisterend naar de zang, als op donderdagavonden door ons koor gerepeteerd werd. Het ging er niet allemaal vanzelf en ineens goed, neen, dirigent Suys kon uithalen, hij kon heet worden, daar achter in de kerk op het zangkoor de vurige maestro, oud en jong samenvoegend tot een muzikaal geheel.

Maar geleidelijk werd dan alles goed en gaaf, "rein und reif", en zo beleefde ik stilletjes heel gelukkige ogenblikken als meerstemmig de prachtige zang onder de gewelven klonk. Gelukkig en dankbaar om zulk een koor voor onze parochie.

Dikwijls heb ik me verbaasd afgevraagd, hoe het toch kon zijn, dat onze parochie, die toch van huis-uit

niets bijzonders meebracht, om tot zulke prestaties te komen, over zulk een koor mocht gaan beschikken? Eigenlijk is het allemaal heel gewoon gegaan. Het begon zo:

Er was door het bestuur deelneming aan een cursus Gregoriaans verplichtend gesteld voor alle leden van het koor. En ongewild en onverwacht bracht het verloop van deze cursus de mogelijkheid om een beroeps-musicus als organist en directeur aan te stellen. De mogelijkheid, niet méér, want de twee eerst-aangestelden verlieten Boxtel. De derde, ook een gediplomeerde van de Kerkmuziekschool te Utrecht, bleef en maakte het koor tot wat het was en wat het nog is. De heer Cor Suys, die we graag dankbaar gedenken om zijn talent en ijver. En om zijn hartelijke vriendschap ook. Een precieuzemans voor het koor, voor de muziek, voor de gemeenschap. Toch was er feitelijk nog niet meer dan de mogelijkheid, om een vakman aan te trekken. Want, zo hoorde men ook zeggen: dat houdt geen stand, de parochie kan zulk een uitrusting niet opbrengen. En men zei dat niet zonder reden, want financieel was onze parochie geen held. Maar uit deze nooddurft kwam en groeide en bloeide langzaam de Volksmuziekschool, waarvan onze heer Suys de directeur werd. En er kwam nog iets.

We verhuizen hiervoor naar een aparte alinea: Een goed jongenskoor eiste een goed basis-onderwijs voor stemvorming en wat dies meer zij. De scholen onder de voortreffelijke, toegewijde leiding van het schoolhoofd de heer J.F. de Rooy, voerden consequent en totaal het muziekonderwijs volgens de Ward-methode.

Bij voorrang kwamen er leerkrachten, die de Ward-diploma's behaald hadden, en de heer Suys vulde de hiaten aan, zodat van de eerste tot de hoogste klas de leerlingen in de greep bleven van een beproefde muziek-opvoedkundige methode als de Ward-methode was.

Deze medewerking van de scholen is wel de voornaamste verklaring van het aanvankelijk en voor het blijvend resultaat van onze koorzang.

Vergeten mag ik hier ook niet, hoe het jongenskoor gerecruteerd uit de beste zangtalenten van de scholen een paar voortreffelijke jeugdleiders mochten vinden in de heren Martien Habraken en Piet Bloem. De Troubadour-bus behoorde wel tot de avontuurlijkste ondernemingen, om de jeugd te boeien in onderlinge vriendschap, noodzakelijke voorwaarde om de geest van saamhorigheid te bewaren.

Het bovenstaande is dan zo het een en het ander. We mogen hier niet aan de verleiding toegeven, om allerlei anecdoten uit de begin-geschiedenis op te halen. Maar vermeld moge toch worden, hoe de spanning beleefd werd na de eerste radio-uitzendingen vanuit onze kerk. Dan waren ze er allemaal in het huis van Suys, Toon en Martien en Noud enz., om de band-recorder te beluisteren, die de zang had opgenomen. En daar bespeelde dan mevrouw Suys op innemende wijze de gastvrijheid. We zien haar nog staan temidden van haar luistergrage gasten met het blad vol dampende koffie.

Hoe het allemaal zo ver gekomen is? Ik geloof niet, dat er een naam of precieze datum naar voren valt te brengen, nu men een zilveren herdenking wil organiseren.

Het is allemaal telkens zo van buiten-of ook al bij verrassing gekomen. Telkens kwam het nodige zo vanzelf, waren er als geroepen de nodige mensen en middelen, waren er begrip en waardering, ook van de zijde van het gemeentebestuur; dat ik voor mij het nooit anders gezien heb dan als een gave, een gunst, ons van Boven toebedacht en blij en gretig aanvaard. Daaraan danken we dan niet enkel het kostbare bezit, dat een bekwaam en toegewijd koor in een pa-

rochie betekent. Maar tevens een stuk volksbescha-
ving, die onze goede Buxtelse gemeente heeft ver-
rijkt.

En nog verrijkt, want het leeft er nog allemaal.
Laten we zeggen: het leeft er nog beter, in aller-
lei nieuwe initiatieven. God zij dank.

Ign. Broekman.

HET IS FEEST IN BOXTEL.....!

Het is feest bij het koor van de H. Hartparochie.

Het koor maakt zich op om haar Zilveren Jubileum te
vieren en doet dat waardig, amikaal en plesant.

Deze eigenschappen zijn steeds eigen geweest aan het
koor, nl. in een vriendschappelijk verband prestaties
te verrichten, die zeldzaam zijn in den lande.

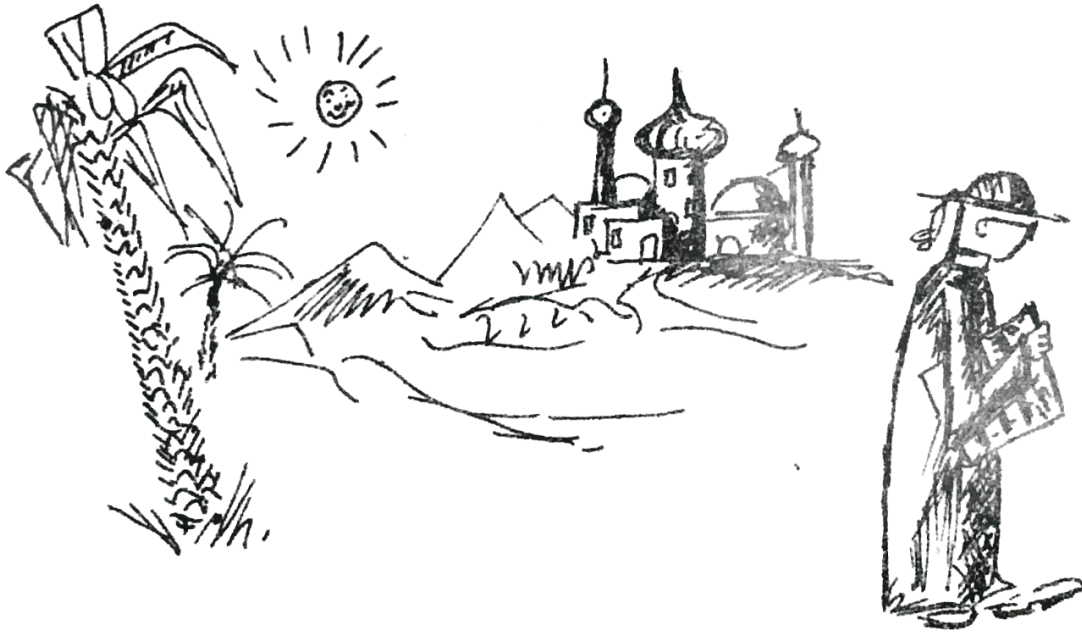
Van dit koor mocht ik gedurende 13 jaar de leiding heb-
ben. (O ijdelheid) En al is dit weer 8 jaar geleden, ik
blijf er trots op gaan, mijn aandeel hierin te hebben
gehad.

Wat is er al niet gepasseerd in "mijn periode"?

Natuurlijk allereerst de verzorging van de gezongen
diensten in eigen parochiekerk. Werkelijk: het ging
vaak goed; maar ook ging het wel eens niet goed, waar-
bij de verzuchting werd geslaakt: "Er waren er ook zo
weinig op de laatste repetitie."

Ik denk nu aan de eerste hoogmisuitzending met de Mis-
sa Brevis van Gabrieli op Septuagesima - februari 1952
- en daarna de eerste studio-opname voor de "Zingende
Kerk". Vanaf hier ging het in een "crescendo-vaart":
steeds meer aanzoeken van de K.R.O. voor uitzendingen
en opnamen.

Als ik hier nog enkele Boxtelse impressies mag memoreren, dan zijn dat: de stuwende en stimulerende kracht, die uitging van de H.E.H. deken Broekman. Een kleine anecdote mag misschien hier worden verteld. Als mijnheer de Deken op vakantie was, zeiden wij onder elkaar: zou hij weer muziek meebrengen? En ja hoor! Of het nu was uit Zwitserland of uit Spanje; mijnheer de Deken had onder zijn vakantie altijd een of andere muzikale belevenis meegemaakt en/of bladmuziek voor het koor meegebracht. Het merkwaardige was nog, dat hij dan al van bepaalde partituren enige verwachtingen had, die later, bij het doorspelen, ook bijzonder bleken en dat - raadselachtig genoeg - terwijl hij geen noot van muziek kende.

Het kostte maar een telefoontje en deken Broekman zat naast mij aan de piano, om de nieuwe muziek te beoordelen. Een wederzijdse blik was dan voldoende om

te weten: doorspelen, of.....doorbladeren.

Ik herinner aan de gezellige verhouding tussen de vice-voorzitter mijnheer de Rooy en mij. Steeds was hij bereid te helpen en altijd klaar om nieuwe ideeën te scheppen of voorstellen te realiseren.

Omdat hij tevens het hoofd is van de jongensschool, is de figuur van mijnheer de Rooy in en om het koor en zijn successen niet weg te denken.

Dan kan het niet anders, of wij denken bij een terugblik zeker aan de heren Habraken en Bloem. Zij hebben als "moderatoren" of als "voogden" of als "vaders tegen wil en dank" het jongenskoor trouw gediend en dat sinds zeer lange tijd.

Al het organisatorische werk namen zij op zich en verzorgden het steeds prima.

En dan waren er de gezellige uitstapjes, waarbij ik het eerst denk aan Echternach. Ik zie de twee kathedraaltorens, waarin de door Nederland geschonken grote Bourdon-klok. De meeste leden weten het nog wel, dat wij de overdracht van deze klok hebben opgeluisterd: het eerst bij de aankomst van de klok bij de kathedraal en ook op de receptie ten gemeentehuize. Wij waren echter niet alleen: de harmonie speelde in de stoet van "we gaan nog niet naar huis" en "van je hela hola" en "geef me nog een drupke" enz. enz. Zij speelden met een ernst, alsof ze de beste Nederlandse volksliederen aan het vertolken waren.

Onze gedachten gaan naar de graftombe van Sint Willibrordus: hoe wij daar, met veel pelgrims het Credo zongen met als cantores de aartsbisschoppen van Luxemburg en Nederland. We horen nog de echo van ons koor met immense orgel in de grote kathedraal.....

En als we dan 's avonds, moe van de reis en de verzorging van het lof, samen met mijnheer de Deken en mgr. Eras uit Vught op een van de terrassen zaten op de markt(t.o. de Dingstuhl), dan was het alsof bij het eerste glas Moezel alle moeheid wegzonk en bij het tweede glas alle moed naar het hoofd steeg. Dat was dan ook nodig voor de hoogmis van de volgende dag. We zouden zo nog door kunnen gaan....., maar samenvattend wil ik zeggen: gedurende 25 jaren heeft Uw koor in een "crescendovaart" zijn taak verricht. Moge het koor onder presidentschap van de Z.E.H. pastoor van Mulukom en onder de muzikale leiding van collega Felix zijn taak blijven vervullen tot in lengte van jaren.

Ik wil hier even stilstaan om hen te herdenken, die eens naast ons stonden en zijn heengegaan. Mogen zij, na ons aardse en gebrekkige zingen, nu God lof toezingen, voor eeuwig en volmaakte schoonheid. Ik mag hier niet nalaten mijn complimenten te maken voor het zeer interessante koorblad, dat ik steeds mag ontvangen. Dit kost veel zorgen en veel werk, maar..... (en dat stráalt eruit) het wordt met toewijding gedaan.

Tot besluit, mede namens mijn vrouw, onze felicitatie bij dit Zilveren Feest aan allen, die betrokken zijn bij dit mooie koor, het zangkoor van de H. Hartparochie in Boxtel.

Uw oud-directeur
Cor Suijs.

VERANDERDE FUNCTIE VAN HET KERKKOOR

IN DE NIEUWE LITURGIE.

Zoals het er staat, doet het opschrift boven dit artikel aannemen, dat het gaat om een voldongen feit, waar verder niet over te discussiëren valt. Maar het is geenszins de bedoeling van dit artikel, om met een stelling aan te komen, die dan verder nog geadstrueerd wordt. Het gaat er op de eerste plaats om, eens uit te diepen wat er aan die "slagzinachtige" formulering vast zit.

Er is hier sprake van het kerkkoor en van de functie daarvan, en verder van liturgie, met de toevoeging: de nieuwe.

Dat laatste zou ik graag als punt van uitgang kiezen, om daarna in te gaan op de relatie tussen liturgie en kerkkoor.

De tijd dat er, in allerlei ingezonden stukken in kranten en periodieken, druk en vaak fel-geëmotioneerd werd gewaagd van "de liturgie-vernieuwing" (volgens velen niets anders dan liturgie-vernieling.....) schijnt wel zo'n beetje voorbij te zijn. Er zijn nog zoveel andere hete hangijzers. Overigens krijgen wij, bij de KRO, nog wel regelmatig reacties, de ene keer n.a.v. een latijnse hoogmis, de andere keer n.a.v. een nederlandse eucharistieviering, die variëren (in beide gevallen) van zonder-meer-vóór tot radicaal-tegen. Voordat we over liturgie gaan spreken, moet nog worden opgemerkt, dat "liturgie" in het spraakgebruik maar een deel van de liturgie bestrijkt, nl. de mis-liturgie, de r i t u s van de eucharistieviering, d.w.z. een bepaalde, in zeer veel opzichten vastgelegde liturgische vorm.

De liturgie - zoals we die tot voor enkele jaren kenden in één algemeen gangbare, universele vorm - is op de keper beschouwd een vorm van één bepaalde liturgie geweest, nl. die van de plaatselijke kerk van Rome, waar de Paus bisschop was. De vroegste geschiedenis van liturgie en christelijke kerkmuziek leert ons, dat er de eeuwen door gesleuteld is aan de ordo missae, totdat die ten tijde van Gregorius de Grote een vaste gestalte had gekregen, die eeuwenlang zou gelden, een vaste gestalte die met name ook het zangrepertorium kreeg. Maar er was in dit opzicht nog geen wereldomvattende eenheid. Die kwam pas veel later, toen Karel de Grote een liturgische eenheid min of meer forceerde, en wel hoofdzakelijk op politieke gronden.

Zuid-Frankrijk, een oude Griekse kolonie, heeft lang een eigen liturgie gehandhaafd; elementen daarvan - die vermoedelijk teruggrijpen op de heel oude liturgie van Jerusalem - vinden we nog in de plechtigheden van Goede Vrijdag terug. De Ambrosiaanse liturgie in Milaan en de Mozarabische in Toledo hebben zich ondanks alles tot op de dag van heden weten te handhaven. Min of meer vergelijkbaar is, dat sommige oude kloosterorden (met name de Dominicanen, de Cisterciënsers en de Norbertijnen) verschillende, zij het dan kleine, afwijkingen t.o.v. de ordo romana hebben ingevoerd en gehandhaafd. Een apart hoofdstuk vormt de liturgie van de kerken van het oosten, de Byzantijnse ritus, die ook gehandhaafd bleef in de met Rome geünieerde kerken, en dus een "geldige" liturgie is. Er is tot voor kort sprake geweest van een praktische eenheid, die overigens geen absolute eenheid was.

Wat er nu de laatste jaren aan "liturgievernieuwing" tot stand is gekomen, betreft nog hoofdzakelijk details: bepaalde vereenvoudigingen, bekortingen, die een en ander doorzichtiger moeten maken, weglating van "aangroeisels" uit de latere Middeleeuwen. Kortom, een poging tot "verdietsing"(!) van de Romeinse liturgie.

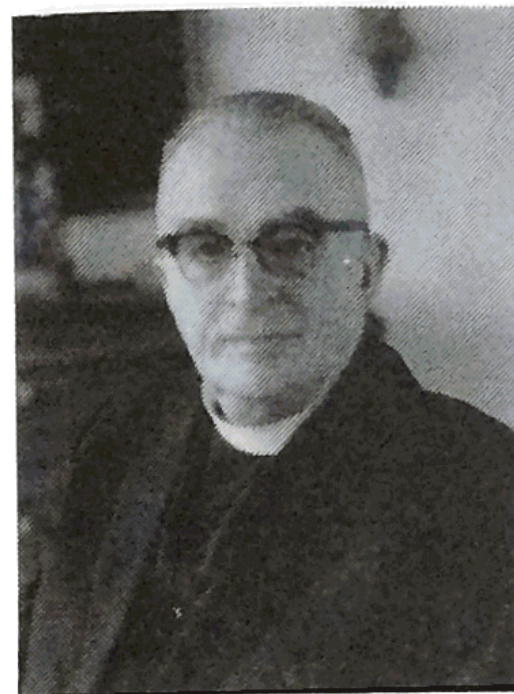
Werkelijke vernieuwing vinden we maar op heel kleine schaal, waar men "experimentele" vormen kent, die in praktijk worden gebracht in sommige centra, die daarvoor een zekere toestemming hebben. Met "experimenteel" wordt hier niet bedoeld een "experimenteel stadium" in die zin, dat er iets wordt geprobeerd, zonder duidelijk uitgezette vaste koers, dat er wordt gezocht naar een vorm, die min of meer toevallig "aanslaat". Het gaat hier om nieuwe structuren, die de verschillende elementen opnieuw in hun oorspronkelijke functie naar voren brengen.

De "tweedeling" Dienst van het woord/Dienst van de tafel blijft er duidelijk behouden, komt zelfs geprofileerder naar voren.

Een werkelijk andere structuur had bv. de viering, die de KRO op Eerste Pinksterdag uitzond vanuit de Dominicuskerk in Amsterdam, een liturgische vormgeving die is voortgekomen uit de Werkgroep voor Volkstaalliturgie. De hoofdlijnen van die dienst waren deze:

Openingslied
Begroeting en openingswoord
Aanvangsgebeden, afgewisseld met
"Heer onze Heer ontferm U over ons.

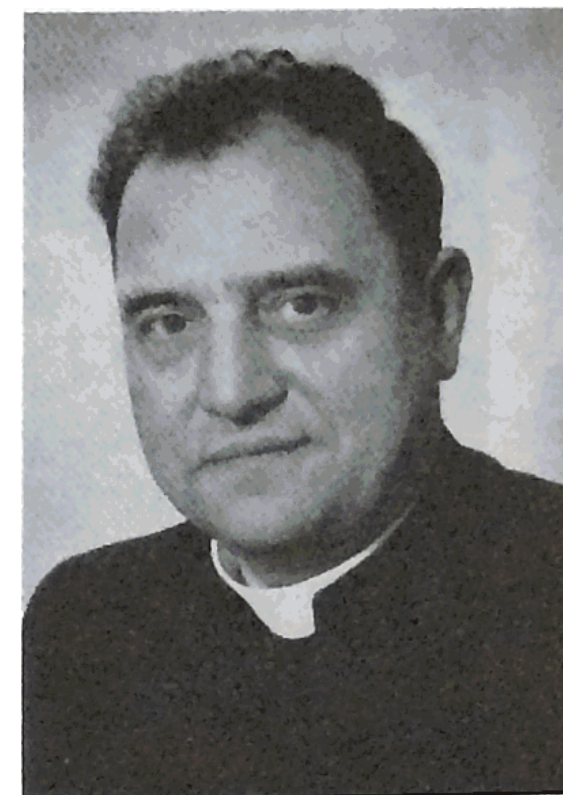
Aankondiging van de woorddienst,
met lezingen en een tussenzang

Oud-Deken I. Broekman,
ere-voorzitter

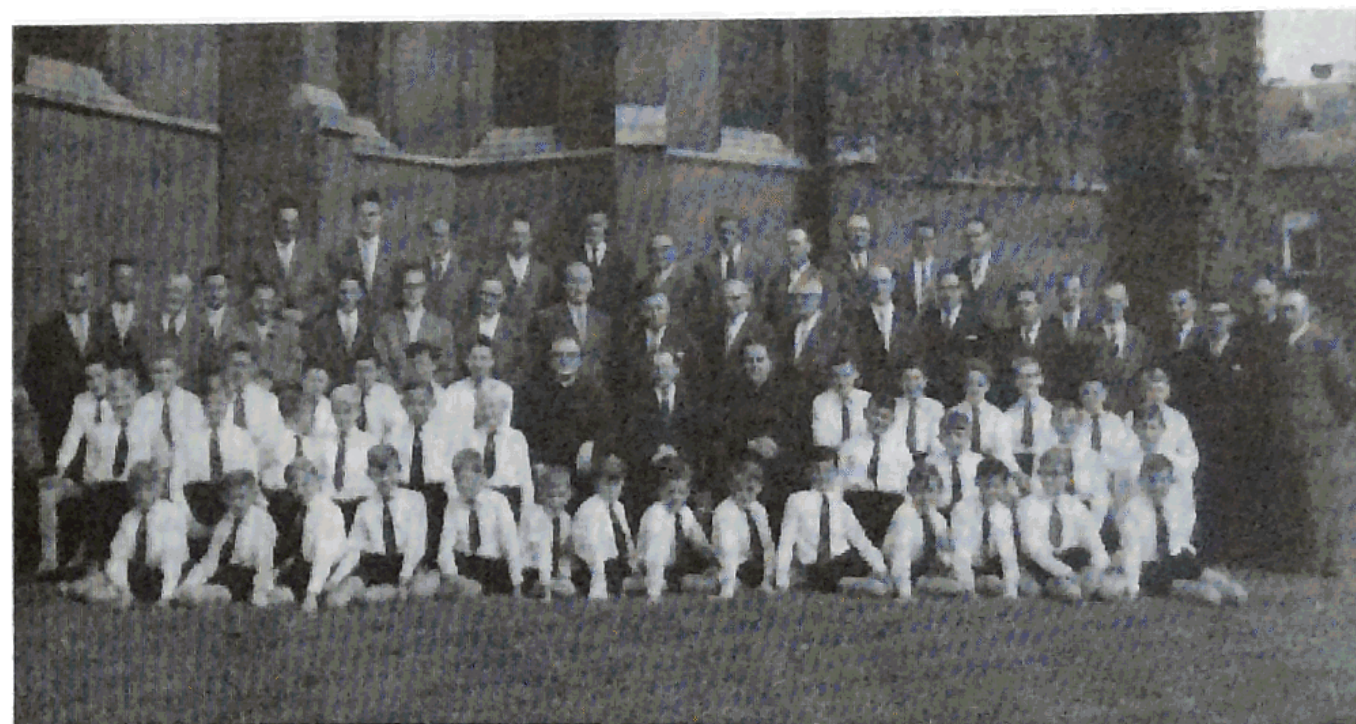

J. F. de Rooy,
vice-voorzitter

Pastoor P. van Mulukom, voorzitter

Afscheid Deken Broekman en Cor Suys (1960)

Het begin....

Echternach 1954

Cor Suys,
directeur-organist
1947-1960

Predikatie, besloten met een
a.h.w. reflecterend lied.

Pauze voor de collecte; orgelspel

Aankondiging van de Tafeldienst
Prefatie, driemaal Heilig en Tafelgebed

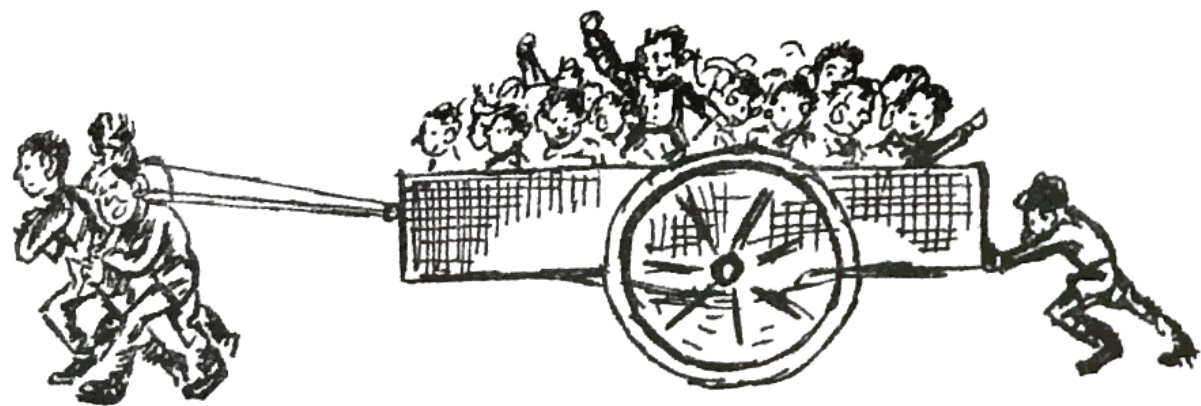
Aansluitend de nuttiging, ingezet met
het Onze Vader; Lam Gods; afsluiting
met voorbeden, overgaand in zending en
zegenwens.
Slotlied.

Een dergelijk schema wordt doorgaans gehanteerd met de nodige mogelijkheid tot variatie. Een bepaalde lijn, die van het begin af duidelijk wordt aangewezen en konsekvent gevolgd, zal om wille van de duidelijkheid vaak een andere rangschikking van de elementen vergen. Dergelijke vieringen zijn dan ook dikwijls "thematisch" d.w.z. dat het uitgangspunt bepalend is voor bv. de keuze van de lezingen die dan ook meestal zal afwijken van hetgeen de "liturgische kalender" aangeeft. Er kan evengoed sprake zijn van maar een lezing, die dan nog niet noodzakelijkerwijs een Evangelie-lezing hoeft te zijn.....
Dit dan ter gedachtebepaling bij wat we onder "nieuwe liturgie" zouden moeten verstaan, zonder de ervoor, want een grote p l u r i f o r m i t e i t is hier 'n conditio sine qua non.

En nu het kerkkoor en zijn functie.
Ook hier kan de lijn van de historie weer veel ophelderen. De slotsom zou dan - bij wijze van verrassing -

wel eens kunnen zijn, dat het kerkkoor pas in een nieuwe liturgische vormgeving een wezenlijke functie krijgt, althans. dat in een dergelijke vormgeving de functie van het koor eerst goed duidelijk wordt.....

De viering van de liturgie was in de loop der eeuwen uitsluitend een aangelegenheid geworden van clerici, die zich afspeelde rondom het altaar, in het hoogkoor, achter het koorhek, dat de gelovigen van het priesterkoor scheidde. Door belsignalen werd van tijd tot tijd duidelijk gemaakt, dat sprakeloze en meest eerbiedige houding van dat kerkvolk werd verlangd, bij het Sanctus, bij de elevaties tijdens de Consecratie, bij het communiceren. Waar nodig kwam er iemand naar voren, om epistel en evangelie voor te lezen en de preek te houden. Wat we weten van vieringen ten tijde van Augustinus bv. is, dat er spontaan-improvisatorisch psalmen op eenvoudige formules werden gezongen door de hele gemeenschap: verder enkele litanie-achtige gezangen als Kyrie en Agnus. Hierbij moeten we bedenken, dat Gloria en Credo pas veel later als "vast bestanddeel" werden ingevoerd, evenals introitus, offertorium e.a. Cantores hadden de functie van "gangmakers".

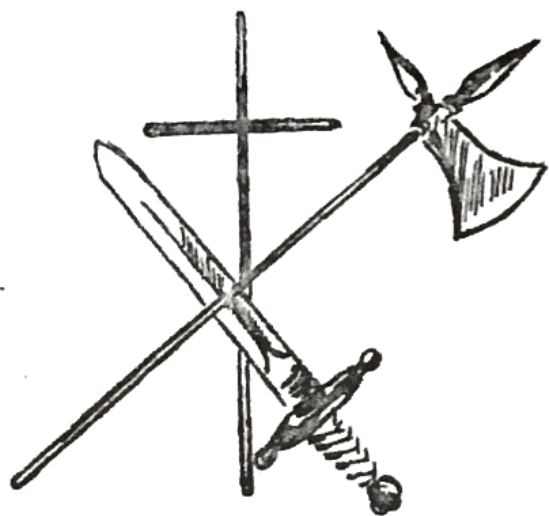
In de vroege Middeleeuwen, ten tijde van Gregorius I, was het zingen geheel en al overgegaan op een keurkorps van vokalisten, waarbij dan nog solisten kwamen voor bepaalde gezangen als het Graduale. (Dit laatste is overigens ook van oorsprong solistisch, een erfstuk uit de liturgie van de heel vroege kerk, die nog tal van Joodse invloeden kende).

De voorzangers waren de gestyleerde gangmakers geworden van de Schola, die de plaats had ingenomen van het tot nagenoeg absoluut stilzwijgen gebrachte volk. Waar dit zich nog zingenderwijs kon uiten en konformereren (elementaire behoefte), was dit "nevens de liturgie": paraliturgisch.

De Schola Cantorum was gandeweg een gezelschap van min of meer gespecialiseerde clerici geworden. De latere leke-koren kregen hun plaats dan ook op een aparte zangzolder, achter in de kerk. Wat het koor zong werd door de celebrant nauwgezet aan het altaar afgelezen. De viering kon worden voltrokken zonder dat koor, het stond eigenlijk buiten de liturgie: zijn gezangen kregen een plaats, min of meer vergelijkbaar met waardevolle en van vroomheid getuigende, maar niet absoluut essentiële religieuze kunstvoorwerpen. Een beter inzicht in de liturgie leidde er later toe, dat in sommige kerken het koor vóórin een plaats kreeg, maar altijd nog naast het priesterkoor, niet erop.

De ontwikkeling van de - typisch west-europese - meerstemmige muziek, die na 1200 een hoge vlucht nam, werd helemaal een aangelegenheid van vaklieden. Het lijkt dan ook zeer aannemelijk, dat de beroemde en hoogst ingewikkelde canonische en andere contrapuntische structuren, waarin bv. de componisten rond

Ockeghem en Obrecht (een Agnus Dei, waarin de melodien van 5 Maria-antifonen werden samengebracht) hebben geëxcelleerd, een liefhebberij was van ingewijden, die een besloten kring vormden. Er moest nu eenmaal worden gezongen tijdens de viering. Waarom dan niet het uiterste opgebracht aan vakkennis, bedrevenheid en inspiratie? Ook de wereldlijke muziek van de eeuwen daarvoor, met name de Ars Nova wordt daardoor gekenmerkt. Het was dan ook niet helemaal ten onrechte, dat Paus Joannes XXII in de 14e eeuw vanuit Avignon tekeer ging tegen de "nieuwlichters", die de muziek bij de eredienst alleen maar beoefenden om met hun vakmanschap te pronken. En het was ook een staaltje van vakmanschap, om op een eenvoudig volksliedje (de gewapende man, "L'homme armé" heeft eeuwenlang door de kerk gemarcheerd.....) een groots stuk muziek te bouwen.

Verder kan iedereen, die ooit te maken heeft gehad met de ontcijfering van de ingewikkelde notaties in de maatstreeploze stemboeken (partituren kende men nog niet.....), beseffen hoeveel vakmanschap ervoor nodig was om een vier- of meerstemmige compositie a prima vista te zingen. Het ging hier om een bedrevenheid, die niet meer van amateuristische klasse kon zijn. Zo is het ook begrijpelijk dat op het Concilie van Trente alweer het leven van de meerstemmige kerkmuziek aan een zijden draad kwam te hangen.....

Het koor als welgetraind uitvoerend apparaat (beroeps-solisten kende men ook in ons land nog in de vorige eeuw), dat muziek uitvoerde van hoog niveau, was een instituut dat zich in de loop van de tijd had gevestigd. Het werd geacht te zingen ter meerdere eer en glorie Gods, namens het overgrote deel van de gelovigen, dat zwijgend toehoorde. De praktijk zal niet zelden zijn geweest, dat er gezongen werd ook tot meerdere eer en glorie van de zangers.....

Het groeiende inzicht in het wezen van de liturgie, vanaf het einde van de vorige eeuw (opkomst van Liturgische Beweging; herstel van het Gregoriaans door de Benedictijnen van Solesmes) heeft, zeker in ons land, een ommezwaai veroorzaakt in het karakter van de meerstemmige koorzang. De herwaardering van het gregoriaans, de cultivering van de volkszang met grote zorg en toewijding, hebben kerkkoor-praktijk en liturgie ontegenzeggelijk weer veel dichter bij elkaar gebracht. Maar ondanks alles ligt hier nóg het feit, dat de samenbindende en gemeenschapvormende werking van het zingen op verschillende momenten tijdens de viering, goeddeels achterwege blijft. Met name bv. bij de opening van de dienst is een luisterende houding van het

overgrote deel van de voor gemeenschappelijke viering bijeengekomen mensen, beslist ongewenst.

De f u n k t i e van het koor nu, in het kader van een nieuw opgezette liturgie zou men goeddeels kunnen zien als die van de oude cantores, de gangmakers. Worden nu die cantores vervangen door een koor, dan ligt het voor de hand, dat dat "gangmaken" een ander karakter krijgt: een veel gedifferentieerder karakter. Een koor heeft immers zijn eigen mogelijkheden: het kan veelstemmig zingen, en het is vanzelfsprekend dat het dat dan ook naar vermogen zal doen. Daarin zit een onnoemelijk aantal mogelijkheden, ook voor het zingen van composities uit de "topklasse".

Hier denk ik bv. aan een uitzending, waarin een melodie uit het Geneefse Psalter werd gezongen, unisono, door koor en volk, met een kernachtige begeleiding, en vervolgens afgewisseld met een vijfstemmige bewerking van niemand minder dan Sweelinck. Verder aan beurtzangen, met acclamerend refrein, dat als blok komt te liggen tussen koorgedeelten, die op zich nog onderling in hoge mate afwisselend kunnen zijn van bezetting en structuur. Zulk materiaal kan een dankbaar studie-object zijn voor het koor en er zit ook een uitdaging in voor de componisten, die het nieuwe repertoire willen uitbreiden met gedegen werk.

Daarmee is allerm minst bedoeld, dat de "klassieke" muziek, waarin het koor als zodanig alleen op de voorgrond treedt, helemaal uit den boze is, of dat het luisteren naar goede koormuziek van geen enkele waarde is. Ook de viering met latijnse gezangen kan een prijszwaardig geheel zijn en ook daarin kan, door een

thematische opbouw, een duidelijke en direkt-aansprekende lijn worden aangebracht. Wel zal men tot de slot-som komen dat bv. een direkt op de priefatie aansluitend Sanctus, als gregoriaanse volkszang het meest logisch is: er is dan niet alleen een muzikale continuïteit, maar ook een eenhied in de tekst-inhoud: het Sanctus beantwoordt immers aan een oproep.....

Het is juist in de liturgische pluriformiteit - in aanzet allang aanwezig en sedert 1964 gelegaliseerd - dat een oorspronkelijker licht wordt geworpen op taak en functie van het kerkkoor in het geheel van de liturgie. Daarin is een ruimte voor een volle ontplooiing van al zijn - vele..... - mogelijkheden, in een werkelijk Zingende Kerk.

E.W.Westerbaan
Katholieke Radio Omroep
Afd. Godsd. Uitz. Radio

AD MULTOS ANNOS.

Bij een 25-jarig koorjubileum worden herinneringen opgeroepen, herinneringen van muzikale en allerlei andere aard. Het is nuttig bij een kerkkoorjubileum ook muzikale feiten te memoreren. Als ik hieraan moet beginnen, ontstaat er een grote lijst van composities van grote betekenis.

Het programma van het jubileumconcert van 17 nov. is een staalkaart van werken uit alle tijden en stijlen. Hieruit kan men opmaken waaruit ons repertoire gedurende 25 jaar werd samengesteld.

Zonder medewerking van alle heren en jongens - bestuur, leiders en scholen - is het voor een dirigent onmogelijk een repertoire op te bouwen, dat muzikaal verantwoord is, zoals dit bij ons koor het geval is.

Vanaf deze plaats wil ik alle medewerkers graag danken voor hun ijver, belangstelling, prettige omgang en alles wat erbij hoort om een goede sfeer in het koor te krijgen en te behouden.

Mogen we op dezelfde wijze ons koor blijven uitbouwen met alle noodzakelijke hulp, met alle aandacht voor de ontwikkeling van de liturgie, met veel ijver en enthousiasme. Juist dan kunnen we de toekomst van ons koor veilig stellen en een steentje bijdragen tot het op peil houden van onze kerkmuziek.

Een hartelijke felicitatie aan allen, aan de gehele parochie, ook aan mijn voorganger Cor Suys, die een grote bijdrage heeft geleverd aan onze ontwikkeling, wil ik hier graag neerschrijven.

Joop Felix
dirigent

BOSSCHE KLANKEN.

Een mens heeft dikwijls meer kennissen dan hij weet, meer lieden die hem goed gezind zijn dan hij erg in heeft.

Het is trouwens onmogelijk om alle kennissen regelmatig bij te houden. Bij feesten komen ze ineens opdagen. Dat zijn soms de fijnste gasten: zij, die niet ambtshalve komen feliciteren, zij die niet hadden hoeven te komen en die er toch zijn, omdat ze voor je voelen; die zo'n feest aangrijpen om te laten weten, dat ze je nog niet vergeten zijn, dat ze met je ophebben, dat je nog altijd voor hen bestaat.

Ik weet mij zo een gast op Uw feest. Wij zien elkaar niet al te dikwijls, maar ik denk wel vaak aan U: altijd met een gevoel van respect en collegiale verbondenheid, soms ook met (toch nog christelijk te noemen) jaloezie.

Ik ken Uw dirigent al langer dan U hem kent. Wij hebben een jaar lang onder één dak gewoond. Van die tijd dateert de vriendschap met hem en zijn vrouw. Ik heb verschillende van hun kinderen mogen dopen. En via deze vriendschap heb ik ook het H.Hartkoor van dichtbij leren kennen. De faam van het koor, vrucht van de artistieke leiding van Cor Suys en de bezielende belangstelling van deken Broekman, was al eerder tot mij doorgedrongen.

De persoonlijke kennismaking met U allen is allerplezierigst geworden. Ik heb het voorrecht gehad regelmatig met U te mogen musiceren in Bostel, Nijmegen en Luxemburg, en zo heb ik de kwaliteiten van Uw koor "aan den lijve" ondervonden.

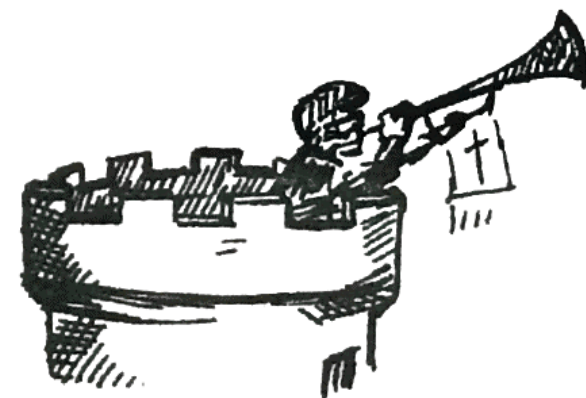
Ik wil proberen er enige te formuleren. Allereerst: slagvaardigheid. Er zullen weinig koren zijn, waarvan zo veel leden het notenschrift beheersen. Hoe zou het anders mogelijk zijn, dat U zo snel uw repertoire kunt uitbreiden. Drie jaar geleden heb ik met verbazing meegemaakt hoe U de hymne van de Kerstliturgie, die op de valreep was klaar gekomen (weet U het nog: 1 7 6 7 5 6 7 1) binnen vijf minuten meesterlijk zong. Dat U dat najaar gepresteerd hebt, eerst mijn Adventsliturgie en drie weken later mijn Kerstmuziek (toch geen van beide meezingertjes), dat was een prestatie van formaat. En het wonderlijke van Uw koor is dat de eerste uitvoeringen, vaak na een korte voorbereiding, zo overtuigend en rijp zijn. Ik herinner mij de prachtige uitvoering van de Vittoria's "O quam gloriosum" op de kerkmuziekdag te Utrecht, waar U pas een week daarvoor mee begonnen was. Dit zou niet mogelijk zijn zonder een sterk ontwikkeld besef van vormstructuren.

Daarop gepaard gaat een scherpe zelfkritiek. U kunt luisteren naar Uzelf en bent daarom (gelukkig) niet gauw tevreden. In Luxemburg had U het gregoriaans heel mooi gezongen, maar verschillende van U hoor ik nog zeggen: jammer dat niet alles precies gelijk ging. Voorts kenmerkt Uw koor zich door een grote klankbeheersing van pianissimo tot fortissimo. Geen wonder, daar de leiders nog buiten de repetities om met de jongens zingen en hen trainen te letten op de kleinste klankneffheden. U hebt bovendien een voor een koor uitzonderlijke werklust tot op de zaterdagavonden toe. Dit verklaart waarschijnlijk ook het uithoudingsvermogen. Na 2 uur op de benen staan, al dan niet in een overvolle warme kerk, zingt U met nog evenveel verve en geconcentreerdheid. Ik denk aan de nachtmis van 1965 en aan de meestal tot laat in de avond durende radio-opnamen.

Dit alles (en hoeveel is dat) zou niet mogelijk zijn zonder de bij U heersende discipline. En die discipline zou weer niet mogelijk zijn zonder de vriendschap, die de motor is van ieder amateurmuziekgezelschap. En die vriendschap zou niet zo groot zijn zonder de goede leiding van Uw bestuur, de toewijding van de jongerenleiders en de nauwe banden van Uw voorzitter, Uw dirigent en enige van Uw leden met de Buxtelse schoolgezelschappen. En die leiding en toewijding zouden weer niet zo onverflauwd zijn als het bestuur niet kon vertrouwen op de kwaliteiten van Uw dirigent. En Uw dirigent zou niet zo geïnspireerd blijven, als hij de belangstelling niet had van de geestelijken, het kerkbestuur en de hele parochie.

Alles wat ik heb geschreven is niet om U te vlijen. Het is de nuchtere constatering van een aantal feiten, die evenwel zo verheugend zijn, dat U mij mijn enthousiasme wel zult vergeven. Graag zelfs, denk ik; want U moogt best eens fier zijn op Uzelf.

Laurice Pirene
Rector Cantus van de Kath. Basiliek
van Sint Jan te 's-Hertogenbosch

Enige tijd geleden verzochten wij de heer de Klerk een bijdrage te leveren aan de jubileum-uitgave van ons kontakblad. Wij deden hem toen de suggestie een artikel te schrijven over de nederlandse kerkmuziek van deze eeuw.

Als gevolg van zijn vele verplichtingen (concertreizen, opnamen e.d.) kon hij helaas niet aan ons verzoek voldoen.

Hij heeft dit nader toegelicht in een gesprek met de heer Felix. Daarbij deed hij echter wel de belofte een werk te zullen componeren, dat hij aan ons koor en zijn dirigent wilde opdragen.

Deze belofte stelde hij nog eens op schrift in een brief aan de heer Felix, welke wij hieronder plaatsen. Met de aan ons opgedragen compositie (Psalm 149 op nederlandse tekst) hebben wij inmiddels kennis kunnen maken op de repetitie. Een mooier geschenk hadden wij ons niet kunnen denken.

De Redactie

Albert de Klerk
Gravenesterlaan 22
Haarlem

8 september 1968

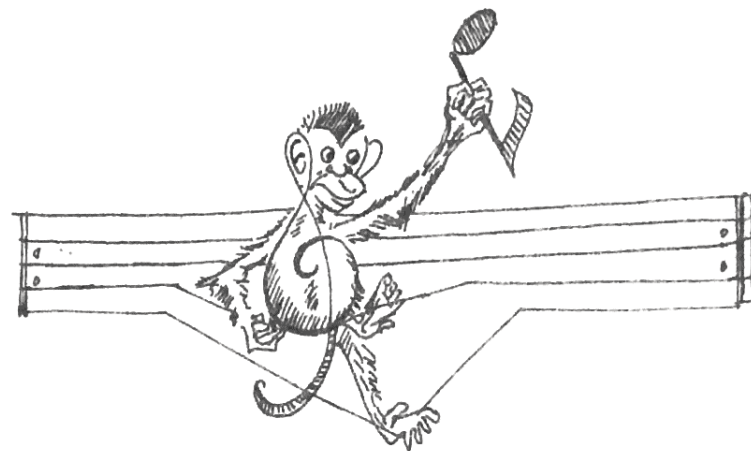
Beste Heer Felix,

Door uw enthousiasme gedreven, heb ik direct na ons gesprek in Heeswijk, plannen gemaakt voor een compositie. Het heeft dan ook niet lang geduurd, en ziehier deze hartekreet, die ik graag aan Uw voortreffelijk koor wil opdragen.

Uit mijn praktijk weet ik zo bijzonder goed wat het betekent om een koor zo ver te krijgen. En het is waarschijnlijk nog veel moeilijker om het op peil te houden. Ik wens U geluk met het prachtig resultaat, en ik hoop van harte dat U dit werk nog lang mag voortzetten.

Als de KRO een copie van de partituur maakt, laat ze dan ook een exemplaar naar mij sturen. Ik bezit niets dan wat potloodkrabbels. Veel succes.

Albert de Klerk

Best, 13 okt. '68

KOORLEDEN H. HARTKERK BOXTEL,

Een kwart eeuw zang is de moeite waard. Daarom hartelijke gelukwensen van een oud-kapelaan.

Ik maakte kennis met het koor door een zekere heer de Brouwer, die me kwam uitnodigen voor het teren. Dat was in 1945. We teerden bij Adje Bekkers. Hoewel de oorlog nog maar net achter de rug was, hadden we toch volop hasepeper en nog meer gerstenat. Deken Broekman vond het feest wat al te uitbundig en stelde voor om in het vervolg ook de dames mee te laten teren. Hij verwachtte, dat het feest dan iets rustiger zou verlopen. Er was geen enthousiasme voor het voorstel. In onze hoek, bij Toon Adelaars en Noud Spierings werd gefluisterd: laat ze maar thuis.

Jan Pijn(onburg) had een goed voorstel. We zouden een commissie benoemen om de wenselijkheid te onderzoeken. De commissie werd benoemd, maar in mijn tijd heb ik er verder niets van gehoord.

Bij een volgende teeravond ging het koor aan de wandel. We gingen richting dorp. Bij de Swaanse brug stootten we op het dorps koor. De twee koren verbroederden voor korte tijd. Het gerstenat deed wonderen. Maar niet voor lang.

Een Bruukels koorlied kende een raadsel: "Het begint met een t en het teugt nie. Wat is dat?" De oplossing was: het Turp. Dat vond het dorps koor ongepast en we gingen weer uiteen richting oude toren en station.

De dirigent was toen de heer J. Timmermans. Hij ging vlak daarop naar het noorden des lands. Toen sukelden we een tijd lang zonder dirigent. Dat is een

heel moeilijke tijd geweest. Hulde aan wijlen Jan van der Zanden, de organist. Hij heeft het koor op de been gehouden.

Hij was zeer muzikaal en had ook vat op de zangers. Misschien wel omdat hij getrouwd was met een echte Buxtelse vrouw... Hij introduceerde de volkszang en het koor nam het.

We hadden ook al een jongenskoor. Dat moest hij echter laten schieten vanwege zijn drukke werkkring. Daar heb ik me toen over ontfermd. Ik was te weinig muzikaal om te dirigeren, maar ik zag wel kans ze bij elkaar te houden. Ik ging er mee voetballen. Er waren nog twaalf jongens, genoeg voor een elftal. Rinus Hazenberg was captain en Piet van Bragt de stopperspil. We speelden tegen Lindenlust en wonnen.

We waagden het ook nog een lof te zingen. Rinus Hazenberg zong zelfs een solo in de Kerstnacht.

Jan van der Zanden deed eens deze uitspraak: "Het is een ramp als een kapelaan zich met het koor bemoeit. Maar voetballen kan een zegen zijn."

Toen we weer een echte dirigent kregen in de persoon van de heer Suys, konden we hem een flink koor aanbieden en een jongenskoor van 12 leden. Hij heeft er hard aan getrokken. Hij gaf 2 repetities op het koor en daarnaast kregen ze nog 2 repetities van de heer Maagdenberg op school. Ik bleef met ze voetballen. We speelden tegen de misdienaars en tegen Lennisheuvel. Ik geloof niet dat ze allemaal bij het koor kwamen uit liefde voor de muziek, maar wat doet het er toe.

Ik wil graag enkele sterren van het eerste uur noemen. Tini van Bragt, Tonnie Schüller, Rinus en Kees van Hamond, Tonnie van Schijndel. Dat was de kleine Schola. Ze waren om de beurt solist. Ze verstonden elkaar goed. Maar als Rinus van Hamond een heel mooie solo zong, kon Kees dat niet zo goed hebben. Dan schopte hij hem onder de solo tegen zijn enkels om de muzikaliteit te breken. Het heeft niet mogen baten. Naar ik hoor zit Rinus nu nog in de muziek.

Trouwens de heer Suys wist daar wel raad mee. Hij dirigeerde altijd met handen en voeten. Zijn voet schoot uit om Kees en de andere "contrapunten" tot de orde te roepen.

Ik groet alle koorleden, vooral de medewerkers van het eerste uur. Jan van der Zanden, die een edele mens was, gedenk ik met eerbied.

Harrie Spijkers heeft jarenlang alleen trouw en rouw gezongen. Van Bragt en Habraken hebben veel gedaan voor het jongenskoor. Toon Adelaars speelde voor invaller op het orgel.

Ik hoor U nu ooit zingen via de radio. Ik meen, dat het koor niet meer zo hard zingt, maar iets beter.

Een gelukwens en groet van

A. Verbruggen.pr

PROFICIAT.

Gaarne voldoe ik aan het verzoek om een bijdrage te leveren voor het jubileumnummer van het kontaktblad, dat zal verschijnen bij gelegenheid van het 25-jarig jubileum van het H.Hartkoor.

Dit koor verdient ten volle zeer bijzondere aandacht in het kader van het Buxtelse muziekleven.

Het peil, dat geleidelijk bereikt werd, is van zodanige hoogte, dat de Buxtelse gemeenschap trots mag zijn, dat een dergelijk koor in Buxtel gevestigd is. In het bijzonder is het opvoedend karakter van de muzikale vorming der jeugdige leden te vermelden. Hoe belangrijk is het niet om jeugdige, zelfs zeer jeugdige mensen, te groeperen en te brengen tot de muziek-beoefening van een kwaliteit als het H.Hartkoor heeft weten te bereiken. Welk een goede invloed gaat er op deze wijze uit van een dergelijk eensgezind en hoogstaand koor, dat Buxtels naam zelfs in het buitenland herhaaldelijk met ere wist te vestigen.

Voor dit alles breng ik het koor en zijn directeur, de heer Joop Felix, namens het gemeentebestuur, en daarin namens de hele gemeente, hartelijke dank over, vergezeld van de beste wensen voor de toekomst.

Dr. M.A.M.v.Helvoort
Burgemeester

TOEKOMSTMUZIEK.....

Op 22 november 1993 zal het 50 jaar geleden zijn, dat het H.Hartkoor te Boxtel gereorganiseerd werd. Zal dit bericht ooit de krant bereiken?

Bestaat het koor dan nog wel of heeft het al weer andere reorganisaties achter de rug?

We duiken in ieder geval in een zeer onzekere toekomst.....

Als we ons alleen maar beperken tot de taak van een kerkkoor, wat staat ons dan in de voor ons liggende 25 jaar nog allemaal te wachten? De vraag of wij onze taak zullen behouden is nl. beslissend voor het voortbestaan van ons koor in zijn huidige vorm. Dat we muziek zullen blijven maken is zeker. Zingen doet de mens al zolang hij bestaat.

Maar hoe, wat en waar? Dat is de vraag. Wat is er nl. in de voorbije kwart eeuw al niet veranderd? Kunnen wij als H.Hartkoor in ons eentje de veranderingen tegenhouden of overleven, die nu merkbaar zijn?

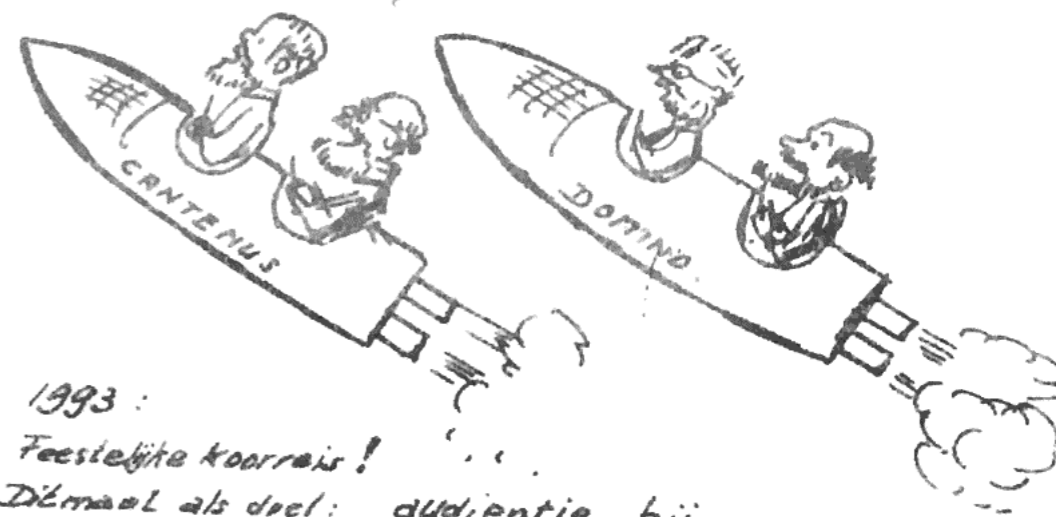
Als we ons dan toch aan een voorzichtige voorspelling durven wagen, dan moeten we rekening houden met de mogelijkheid, dat we langzaam maar zeker van de oude vertrouwde "zangzolder" afkomen. Dat we steeds losser van de kerk zullen komen te staan d.w.z. dat we het predikaat kerkkoor zullen verliezen. Zou dat een ramp zijn? Zou dan al het werk, al die vrije tijd, voor niets zijn geweest? We proberen nu nl. om zo goed en zo kwaad als het gaat onze uitzonderingspositie (jawel) te handhaven.

Ik geloof van niet. Belangrijk is m.i. het plezier dat we nu aan het koor beleven, dat we ook nog iets anders

hebben dan alleen maar ons werk. Of we dan in een kerkkoor zingen of in een meer "wereldlijk" koor gaan zingen, mits we daar ook plezier in hebben, doet er dan niet meer toe.

Ondanks de "revolutie in de kerkmuzikale wereld", waardoor veel koren verdwenen zijn, en ondanks die onzekerheid omtrent de verandering in de opzet van het kerkkoor op zich, mogen we toch stellen, dat het H.Hartkoor overeind is gebleven in de eerste periode van de vernieuwingsstorm. Daarom zal er wat mij betreft zeker muziek zitten in de nabije toekomst van het koor, ook al is het dan wel of geen specifiek kerkkoor meer.

H.v.Liempt

1993 :
Feestelijke koorreis !
Ditmaal als deel : audientie bij
O.L.Haar!

ER OP UIT.....

Behalve een schat aan muzikale hoogtepunten is ons koor ook een traditie aan gezellige reizen rijk, waarop andere "brulnummers" doorgaans nog meer van onze stembanden vordgen dan tijdens de zondagse hooggis. Maar juist zulk kabaal in een volle bus onderweg naar een rijkelijk "natte toekomst" doet de kameraden hand in hand gaan.

Wat hebben we altijd veel leut gehad op onze uitstapjes: goed of slecht weer, grote of kleine kamers, veel of weinig geld, het derde niet.

Ik denk bv. aan onze eerste "ruimtevaart" naar Luik. Als overal kwam ook dan natuurlijk bij de sluitings-tijd een erg ruim Buxtels'kwartiertje. Maar juist daarna kwamen pas de lachspieren los, zodat er van slapen niet veel kwam. En kun je het dan zo'n slaperige "wekker" kwalijk nemen, als hij een pater aan zijn haren wakker wil schudden?.....

Ook het "café chantant" met mijnheer Suys aan de piano was steeds een evenement, waarbij zelfs tussen de kassien van België het Limburgs bronsgroen eikehout op-

schoot en een lange rij potjes met vet voorbij-schoof.

En dan Vielsalm. Zelfs de weduwen waren er niet veilig. Nee. U moet niets verkeerd denken, het mens was alleen zo goed om ons ver na de sluiting nog wat flessen wijn ter hand te stellen. Ialig als je er dan aan terugdenkt dat er bij waren, die met het glas in de hand de koppen erbij neerlegden. Zoster kun je niet indutten..... Ook de reis naar Assmanshaugen en Rildeshcim roept nog veel "Rijn-natte" en gezellige herinneringen op.

Als ik persoonlijk een hoogtepunt moet noemen, waarbij vooral ons muzikaal kunnen naar voren kwam, dan is dat onze eerste achternach-reis.

De inwijding van de Lourdonklok met vele excellenties en eminenties in het gezelschap was toch wel een geweldige gebeurtenis. De daaropvolgende achternach-traditie geeft ons natuurlijk ook met al zijn prettige momenten stof tot nokaarten.

Dat we ook meer muzikale uitstapjes maakten spreekt eigenlijk voor zich. De uitvoeringen van de Parelvisiers in Amsterdam en van La Traviata in Misseldorf hebben mij het meest genoeg gegeven.

Toch konden we het ook toen niet laten even na te spelen, maar is dat erg!

We hebben er veel plezier aan beleefd, wat het enthousiasme bij allen vergrootte en ons de "ernstige" zang steeds met meer inzet deed verzorgen.

Nog meer van die reizen als "opkikker" voor de goede geest, dat is mijn wens voor vele jaren.

Noud Spierings.

INDRUKKEN.

Door de redactie van ons koorblad werd mij verzocht mijn indrukken te geven over ons koor in de afgelopen 25 jaren. Ik zal trachten dit zo beknopt mogelijk te doen.

Toen op 22 nov. 1943 het koor officieel werd gereorganiseerd, hadden wij reeds op 15 aug. daaraan voorafgaande met de leden van het bestaande koor de Plechtige Hoogmis met onze zang opgeluisterd.

Bij de oprichting begonnen wij met 15 leden, nl. 4 van het bestaande koor en 11 nieuwelingen. Hieraan was een cursus in de kerkmuziek voorafgegaan, gegeven door de heer v. Vlijmen uit Den Bosch. Als directeur-organist kwam de heer Moonen, die na 2 jaar naar Rotterdam vertrok en werd opgevolgd door de heer J. Timmermans. Ook deze vertrok in 1947 naar Hoorn en werd opgevolgd door de heer Cor Suys. Vanaf die tijd ging ons koor steeds crescendo. In 1950 hadden wij een koor van 33 leden. Maar niet alleen kwantitatief, doch ook kwalitatief ging ons koor steeds vooruit en op 10 januari 1952 hadden wij onze eerste hoogmisuitzending voor KRO en Wereldomroep, welke uitzendingen nadien regelmatig werden herhaald, evenals verschillende bandopnamen voor de Zingende Kerk. Ook naar buiten traden wij steeds meer op de voorgrond. In 1953 verzorgden wij met ons koor de plechtigheden in Echternach bij gelegenheid van het aanbieden van grote Bourdonklok, welke door Nederland aan de Basiliek van Echternach was geschonken. Dezelfde medewerking hebben wij sindsdien reeds 10 maal gegeven aan de Ned. Bedevaart naar Echternach, wel een teken dat onze medewerking én door de organisatoren én door de geestelijkheid én door het volk van Echternach op hoge prijs werd gesteld.

Ook maakten wij sinds 1950 meerdere 2-daagse uitstapjes

naar België en Duitsland, welke uitstapjes vaak met uitvoeringen van hoogmissen samen gingen bv. in Lutzerade, Merenthals en Luxemburg. Ook nog verschillende uitvoeringen en hoogmissen buiten Boxtel hebben wij verzorgd nl. in Den Bosch en Nijmegen, Geldrop en Amsterdam.

Op 1 oktober werd de heer Cor Suys wegens zijn benoeming in Oss opgevolgd door de tegenwoordige directeur-organist de heer Joop Felix.

Wanneer men bovenstaande leest, komt onwillekeurig de vraag naar voren: wat is de oorzaak geweest dat ons koor zulk een grote vlucht heeft genomen?

Hiervoor zijn verschillende redenen op te noemen. Op de eerste plaats moeten we dan noemen onze directeuren. De heren Suys en Felix zijn sinds 1947 de grote stimulators geweest. Door hun grote muzikale kennis en onverzwakte ijver hebben zij onze leden steeds geïnspireerd en geleid. En ook hun kameradschappelijke omgang heeft ons koor gevormd tot een harmonisch geheel, dat steeds bereid was zich in te spannen om het hoogste te bereiken. Ook de organisatie van ons koor was er steeds op uit om een geest van saamhorigheid en kameradschap te scheppen zonder welke nooit zo'n homogene eenheid bereikt zou zijn. Door deze geest bleef de ambitie en wil om vooruit te komen voortduren, en waren de bijeenkomsten en repetities en uitvoeringen een blijde zaak, waaraan iedereen zijn beste krachten wilde geven.

En dan ten derde en niet de minste reden was ons jongenskoor. Zonder Cantasona zou ons koor nooit zijn geworden wat het thans is. Hiervoor kunnen wij dan ook niet dankbaar genoeg zijn aan hen, die dit hebben bewerkt nl. de heren Suys en Felix voor de muzikale vorming der jongens en de organisatorische kant door de heren Habraken en Bloem.

Wat deze 4 heren voor Cantasona en ons koor hebben gedaan, is met geen woorden te beschrijven. Want wat Cantasona voor ons koor betekent komt nu pas goed tot uiting. Wij weten allen, dat diegenen welke 25 jaar geleden zijn begonnen, thans voor het grootste gedeelte buiten spel staan ofwel wegens leeftijd ofwel wegens ziekte. Maar er is weer een nieuwe generatie, welke ons werk heeft overgenomen. Wij hadden vroeger niet de gelegenheid om de jongens reeds in de muziek in te wijden zoals deze generatie nu de kans heeft gehad als leden van Cantasona. Daarom zijn zij wat dit betreft ons een heel stuk voor. Zij zijn muzikaal veel beter onderlegd en hun stemmen zijn beter geschoold. Daarom hebben zij ook de mogelijkheid om ons koor nog op te voeren.

Maar toch wil ik hier bij deze gelegenheid op een zaak wijzen. Gij allen kunt veel bereiken, maar denk erom, dat muzikale vorming alleen geen harmonisch geheel kan vormen, maar dat er vooral een goede kameraadschappelijke geest en saamhorigheid moeten zijn, wil men een goed koor hebben en behouden. Daarom zou ik graag mijn bijdrage besluiten met dezelfde wens, welke ik steeds aan het eind van mijn jaarverslag schreef:

"Beste vrienden, laat ons allen samenwerken in kameraadschap en saamhorigheid; verzuim nooit zonder bijzondere reden de repetities en werkt zo allen samen, opdat gij nog lange jaren moogt zingen tot meerdere eer van God, tot stichting van de gelovigen en tot voldoening en genoegen van Uzelf."

Uw oud-secretaris
C. de Brouwer

JUBILEUM VOOR DE DEUR STOK ACHTER DE DEUR.

November 1968.

Het (gereorganiseerde) H.Hartkoor bestaat 25 jaar. Feest in Boxtel, feest in de parochie, feest in eigen kring. Bij deze gelegenheid wordt het koor zeker een medaille "opgespeld". Waarom dit gebeurt zal wel verduidelijkt zijn in voorafgaande artikelen. Ik laat dit toch liever aan een buitenstaander over; zelfverheerlijking is immers altijd funest. Ik wil graag de keerzijde van genoemde medaille belichten. De uitwerking van een jubileumviering kan tevoren niet bepaald worden. Elke jubilerende vereniging ziet in een jubileumviering een springplank naar..... De kwaliteit van deze plank is van grote betekenis. Bestuur en leden hebben enerzijds het goede recht de plank opgepoetst aan de buitenwereld te tonen, anderzijds de plicht de plank met een scherp voorwerp af te tasten.

Het koor heeft eigenlijk al geruime tijd naar het komende jubileum uitgezien. Ik meen daarom te mogen stellen, dat onze jubileumplank voldoende geprepareerd zal zijn. De was blijkt van een uitstekende kwaliteit te zijn. De prestaties liegen er niet om. De geprikte gaatjes hebben op tijd de zwakke plekken getoond. Misschien dat vaak onnodig gepriemd is. De zelfglans heeft dan uitkomst gebracht. Bestuur, leden en belangstellenden kunnen gerust afzetten. Al gaan ze er allen opstaan, de plank zal NU niet breken. Ik zelf zal echter wat duizelig aan de start verschijnen. De oorzaak daarvan is zeker niet de hoogte of het late uur. Mij bekruipt de angst dat velen, die bij de afzet aanwezig zullen zijn, vergeten op tijd weer een laagje was aan te brengen of het scherpe voorwerp te hanteren. Dit tast de plank aan. Hij zou dan wel eens onbruikbaar kunnen worden.

J.Ghijsens

EEN GREEP UIT 25 JAAR NOTULEN.

-de eerste ledenvergadering sloot al om 10 uur vanwege politie-uur (1943)
-"in bevrijd vaderland zal ons koor ongetwijfeld opbloeien tot een van de beste koren van ons Brabantse land" (jaarverslag '43-'44)
-"de directeur stelt voor om de hoogmis voor in de kerk te zingen; dit is meer liturgisch"(1944)
-"alsook de jongens van het jongenskoor niet op het koor toe te laten om reden: de plaatsen daar toch al zo beperkt zijn" (1944)
-door een lid werd opgemerkt, dat het ook is voorgekomen, dat de ene zanger tegen de andere zei:"Hou je mond dicht" (1946)
-directeur getest en gekozen door commissie buiten het koor en na benoeming werd dit niet kenbaar gemaakt aan de leden (1947)
-de eerste hoogmisuitzending werd door de jongens op sokken gezongen (1952)
-"dat ons lid J.Smits het geluk had om naar Lourdes te gaan, en spoorde de leden aan met betrokken lid intenties mede te geven of een kaars voor het beeld aan te steken" (1954)
-"uitgaven als volgt: steun Hongarije f 10,-
 worstebroodjes f 58,50
 diversen f154,90 ('56)

-"het bestuur heeft besloten ieder 40 B.frs. zakgeld te geven; daarbij krijgt ieder nog drie worstebroodjes" (Brussel Expo 1958)
-hij stelde voor de titel "vice-voorzitter" - wat hij een vies woord vond - te vervangen door "voorganger".(1964)
-de heer Prinsen wil naar"Den Briel": "Zelf wijn meenemen, de pastoor de bus betalen" (n.a.v. debat koorreis 1966)
-"de belangrijkste taak is: de mensen leren zingen"... daarna mompelend:"En dan heren wordt U bedankt"....(Gregoriusdagen, liturgie-vernieuwing 1966).
-"als de collectanten maar weer niet beginnen, als de solist inzet"(Kerstconcert in eigen kerk, 1966).

WIE ZIET STERRETJES?.....

Alhoewel het niet mijn bedoeling is om via dit blad een pennestrijd te voeren over het bestaansrecht van een "tienermis", nodigde het artikel van de heer W. Sep mij dusdanig uit dat ik hierop wel moet reageren.

Allereerst: U voelt zich geen tiener, ik ben geen tiener en toch meen ik de belangen van de "tienermis" te moeten verdedigen.

Wanneer ik, volgens de schrijver, mij schuldig maak aan collectieve demagogie, wanneer ik spreek over "de mis verzorgen" i.p.v. de "Eucharistie vieren", dan vraag ik mij af: wie is de demagoog? Blijkens een artikel in hetzelfde koorblad van de hand van de heer H. Schellekens zingt het H. Hartkoor 's-zondags voor een halve man en een paardekop. Is dit een mis verzorgen of een Eucharistie vieren?

Zonder het Jongerenkoor van de St. Paulusparochie op de voorgrond te plaatsen mag ik gerust zeggen, dat, overal waar wij gevraagd worden om de gezangen te verzorgen, wij dit beslist niet doen voor een halve man en een paardekop, maar voor een volle kerk, die aandachtig luistert en alleen al door hun houding en aanwezigheid een sfeer schept die eigen is aan een goede Eucharistie-viering. Is dit een wet voorschrijven van een minderheidsgroep aan de rest?

Wie ziet er sterretjes?.....

Een reactie van een Eucharistievierder: "Men wil nu eenvoudig een mis vieren, die geen geestelijke inzet vereist, die gepolijst duidelijk is" (Koorblad 6ejrg no 3 W. Sep).

"De inspiratie uitgaande van genoemd koor hebben van mij een geestelijke inzet vereist die ik zelden of nooit van een traditionele gezongen Eucharistie-viering heb onder-

gaan. We willen juist duidelijkheid hebben: geen gepolijste(=traditioneel). De aangepaste liederen stellen mij in staat de hedendaagse problemen, gesteld via de lezingen, duidelijker voor ogen te krijgen".

Wie ziet er sterretjes?.....

Is de slogan: "Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst" een weinigzeggende negatieve wanhoopskreet? Mag ik als antwoord hierop een citaat aanhalen uit "Een nieuwe wereld wacht", van Robert Kennedy?: "de hoop van de wereld nl. vertrouwen op de jeugd, niet als een stadium van het leven, maar als een toestand van geest." "In de wereld kan geen beweging gebracht worden door hen die vasthouden aan een heden, dat reeds stervende is.."

Wie ziet er sterretjes?.....

Na het bovenstaande gelezen te hebben zal het de lezer duidelijk moge blijken, dat ik niet zo snel iets anders hoop te vinden dan mijn bezigheden met het Paulusjongerenkoor.

Wie ziet er sterretjes?.....

Hans v.d. Sterren.

VERVOLG VRIJE MENINGSSPUITING.....

Bij het openslaan van het laatste koorblad, zie ik dat het eerste het beste artikel geschreven is door een geacht koorlid. Niets op tegen, maar dat er stukken uit de krant overgeschreven worden, hoeft voor mij niet. Laat deze tegenspraak maar in de Telegraaf of in een andere sociaal werkende krant afdrukken. We worden met deze feiten toch al verzadigd.

Maar goed, het koorblad zal wel vol moeten staan. Liever een dik blad met artikelen die niets met het koor te maken hebben, dan een dun blad met zakelijke feiten over het koor.

Ik waardeer daarom des te meer het artikel van een jeugdig koorlid, dat de knuppel in het hoenderhok heeft gegooid. Als we goed nadenken, heeft hij geloof ik nog gelijk ook. Waar de heer Felix de moed vandaan haalt een zo moeilijke mis te gaan instuderen is voor mij een raadsel. Maar dat zal wel samenhangen met de grote liefde voor zijn vak. Om te repeteren met een niet voltallig koor (de heren zijn soms op een hand te tellen) geeft wel blijk van doorzettingsvermogen. Mijn pet ervoor af.

Plan Oost 16

JUBILEREND CANTABONA.

Toen we 25 jaar geleden startten met een nieuw jongenskoor, was het wel een heel ander groepje dan nu. Onder leiding van mijnheer kapelaan werd er danig geoefend door al die knulletjes in korte broek tot op de knieën om de mis van Perosi ingestudeerd te krijgen. Het ging wat moeizaam, maar al gauw begon er wat meer schot in te komen. Vooral toen de leiding kwam te berusten bij mijnheer Suys werd er hard aan getrokken om het peil te verhogen. Hij en de aalmoezenier (kap. Verbruggen) richtten hun aandacht geheel op het muzikale vlak. De enige ontspanning voor de jongens was een reis en zo nu en dan een fietstocht.

Op eigen initiatief bleken in 1948 twee herenleden bereid wat meer voor de jongens te doen buiten de zangactiviteiten. De muzikale leiding bleef natuurlijk grotendeels in handen van de heer Suys, maar de organisatie van de "buitenkerkelijke" activiteiten kwam te liggen bij D.v.Bragt en mijzelf. We probeerden vooral een meer vaste opbouw te krijgen. De oplossing werd een "aftekensysteem", naar idee van de gradatie-kaart bij welpen en verkenners. De zangertjes konden, als zij goed hun best deden, kaarten aftekenen en zo opklimmen in kunde voor het koor en in eigen waardering. Dat dit systeem vruchtbaar is, wordt wel bewezen door het feit, dat het nu nog bestaat, zij het met enige veranderingen. Samen met de directeur brachten wij de jongens de muzikale kennis bij, die zij voor het aftekenen van deze kaarten moesten bezitten. Het af te werken programma op deze kaarten is aangepast aan de leeftijd en de taak van de jongens in het koor. Samen met de toen opgerichte muziekschool met de heer Suys als directeur, met de scholen die hun volle mede-

werking gaven, en met de koorleiding en geestelijkheid werd ernaar gestreefd een hecht jongenskoor (met de nieuwe naam Cantasona) op te bouwen, dat muzikaal op een hoog peil stond en zo van de kerkelijke plechtigheden echte hoogtepunten kon maken, terwijl we bovendien hoopten, dat deze jongens later het mannenkoor zouden aanvullen. Dit wekte nu en dan wel enige wrevel op bij sommige heren van het mannenkoor, die zich door de groei van het jongenskoor enigszins in hun eigen taak beconcurrereerd zagen. Langzaam maakte die wrevel echter plaats voor echte samenwerking, omdat er met een gemengd koor veel meer te bereiken bleek te zijn.

Het lidmaatschap van het jongenskoor eiste van de jonge leden heel wat: zij repeteerden 4x per week en mochten geen lid zijn van een andere vereniging. Daarom werd er naar wegen gezocht om hen in de vrije uren ook in koorverband de nodige ontspanning te bieden. Deze bestond in de eerste tijd in fiets- en wandeltochten, terwijl vooral de jaarlijkse Echternachreis het hoogtepunt was.

Inzegening koorbus „De Troubadour“ 21 juli 1963

Joop Felix,
directeur-organist
1960-.....

P. Bloem,
leider jongenskoor
Cantasona

M. Habraken,
leider jongenskoor
Cantasona

Kamp jongenskoor, Luyksgestel 1968

Opleidingsklas
adspiranten

In 1954 werd de heer D.v.Bragt als leider van het jongenskoor opgevolgd door de heer P.Bloem. Meteen werd toen al het plan geopperd om een zomerkamp te organiseren, wat na enkele strubbelingen ook lukte en een geweldig succes bleek. Zelfs zo, dat we 7 jaren achtereen onze intrek namen bij de gastvrije familie v. Dal in Esbeek. De eerste jaren werd de tocht ondernomen met zwaarbepakte fietsen, maar de laatste 2 jaren werden we gereden door onze eigen Troubadour. Steeds meer nl. bleek het animo voor fietstochten af te nemen zodat we gingen zoeken naar andere mogelijkheden. Het plan werd toen geboren om zelf te kunnen beschikken over een eigen autobus. Op een regenachtige dag en over spiegelgladde wegen haalden we het oude beestje vanuit Roosendaal naar Boxtel, waar we het met de hulp van vele enthousiaste koorvrienden maakten tot een bruikbaar vervoermiddel. Na een half jaar intense arbeid werd de bus officieel ingezegend, waarna we meteen de eerste proefrit ondernamen naar Oirschot. Deze bus stelde ons in de gelegenheid om die traditionele fietstochten te vervangen door andere uitstapjes bv. naar Amsterdam, Volendam, Nijmegen, Berg en Dal, de Plasmolen in Mook, Bergen op Zoom, Overloon, enz. We hebben het zelfs gepresteerd om met onze oude Troubadour tochten te maken naar Echternach en Luxemburg.

Muzikaal gezien begon ons jongenskoor al gauw naam te maken. Samen met het mannenkoor beleefden we onze eerste KRO-uitzending in 1952. Maar ook alleen als jongenskoor namen we deel aan muzikale evenementen bv. in het Kurhaus te Scheveningen, de Kempische Cultuurdagen te Hilvarenbeek en het Internationaal Jeugd Muziekfestival te Neerpelt in België. In de loop der jaren kwamen er ook steeds meer hoogmisuitzendingen en op-

namen. Dit bracht nog meer werk mee en eveneens grote veranderingen in repertoire en werkwijze. Dientengevolge werden het jongens- en het mannenkoor een hechte eenheid. Spijtig is wel, dat het jongenskoor op zichzelf hierdoor geen eigen repertoire meer heeft. Maar de grote drukte laat geen tijd meer over om hieraan iets te doen. Een andere grote wijziging was ook het vertrek van de heer Suys en de komst van de heer Felix. In die 13 jaren nl. was de samenwerking met de heer Suys zo hecht geworden, dat we ons geen koor meer konden voorstellen zonder zijn inspirerende leiding. Dit temeer, omdat de grote promotor van ons koor, deken Broekman, onze parochie ook al had verlaten. Het tegendeel is echter waar gebleken. Want na 8 jaar samenwerking met de heer Felix kunnen we blij vaststellen, dat de groei op even grootse wijze is doorgezet.

Immers, de weloverwogen opbouw van het jongenskoor werpt sedert enkele jaren duidelijk zijn vruchten af. Het huidige mannenkoor bestaat nl. thans voor een groot deel uit oud-jongenskoorleden, die hun eerste stappen op de muzikale ladder hebben gezet o.l.v. de heer Suys. Het is daarom jammer, dat hij dit niet meer heeft mogen ervaren.

Om deze recruterij te bestendigen is er in de loop der jaren een "brugklas" opgericht in de vorm van de Cabalclub, ook weer o.l.v. enkele herenleden (oud-leden van het jongenskoor) en mijzelf. Deze jongheren komen wekelijks bij elkaar in hun clublokaal en organiseren ook een jaarlijks zomerkamp, waarbij zij gebruik kunnen maken van de uitgebreide kampeeruitrusting waarover het jongenskoor sedert enkele jaren beschikt. Want ook de opzet van het zomerkamp van Cantasona (de eerste jaren bivakkeren) is veranderd in een echt buitenkamp in tenten.

Andere vermeldenswaardige activiteiten, waarvan U reeds verschillende malen hebt kunnen genieten, waren de succesvolle ouderavonden, welke vooral werden gerealiseerd door de heer P. Bloem.

In de eerste jaren bestond de schola (de kern van ons jongenskoor) uit ongeveer 35 leden, terwijl dat er nu ruim 50 zijn.

Al deze activiteiten en de groei gedurende de jaren van ons bestaan zijn te danken aan allerlei personen en omstandigheden. Onmisbaar was de volle inzet en vriendschappelijke samenwerking met de heren Suys en Felix. Wij noemen ook de stimulerende belangstelling van de heren geestelijken, m.n. van oud-deken Broekman en pastoor van Hulukom, en de steun die we steeds kregen van de aalmoezeniers v.d. Rijdt, Verbruggen, Vorstermans, van Gorp en Clabbers.

Van onschatbare waarde is ook de reeds genoemde medewerking van de parochiële jongensscholen en de RK Volksmuziekschool. Vermeldenswaard zijn ook de sympathie en de steun, die we steeds mochten en nog mogen ondervinden van de parochianen en van de ouders van onze jongens, en de grote inzet van enkelen van hen, die het mogelijk maakte om in een reeks van jaren de zomerkampen te organiseren.

Wij vieren dus dit jubileumfeest met een dankbaar hart; wij kunnen terugkijken op een lange reeks van jaren, waarin we veel plezier hebben mogen beleven aan alle mogelijke activiteiten, die in de loop van deze jaren hebben plaatsgevonden. Vele oud-leden van het jongenskoor zullen ongetwijfeld met ons vaak terugdenken aan de tijd, dat zij zelf aan dit alles deelnamen. Moge het ons nog lang gegeven zijn op deze wijze te kunnen doorgaan.

De leiders: M. Habraken
P. Bloem

CABA.

In verband met het 25-jarig bestaan van ons koor, zou ik graag wat willen schrijven over het bestaan van de Caba. De Caba (Cantasona Beardclub) is opgericht om de jongens van het jongenskoor met de baard in de keel bij elkaar te houden en ze later aan het herenkoor "af te leveren". De eerste Caba heeft het wegens plaatsgebrek niet lang volgehouden.

De huidige Caba is opgericht in december 1965 en bestaat nu dus ongeveer 3 jaar. Een jaar geleden zag het er naar uit, dat ook de huidige Caba er mee moest stoppen wegens plaatsgebrek. Dit probleem werd echter opgelost, doordat er in de Aloysiusschool een lokaal vrij was, dat door de Caba gebruikt mocht worden. Van de huidige Caba zijn er reeds 2 als lid en 3 als adspirant-lid van het koor aangenomen.

De hoogtepunten tijdens het bestaan van de Caba zijn de 3 kampweken in Luxemburg geweest. De activiteit van de Caba is de laatste tijd sterk afgenomen. Dat komt voornamelijk door de afwezigheid van verschillende leden op de wekelijkse bijeenkomst.

De huidige Caba bestaat nog uit de volgende leden:

Wim Bevers, voorz.
Piet Boley, penn.
Tonny Vlamings, secr.
Ad v.d. Langenberg
Henk v.d. Langenberg
Frans de Koning
Bart de Koning

Jan van Daal
René Langenhuysen
Frans v.d. Brand
Jos Vervoort
Germaine de Windt
Frank Schaapsmeeders

De leiders van de Caba zijn de heren Habraken, van Liempt en Ghijsens.

T. Vlamings, secr.

EEN HUISHOUEDELIJK PRAATJE OVER HET JONGENSKOOR.

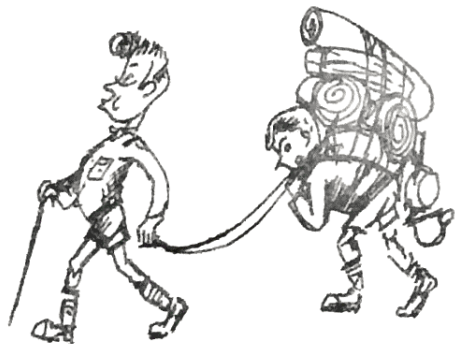
Als je moeder bent van jongens, die bij het jongenskoor zijn, dan is het net of je zelf bij het koor bent (meezingen doe ik natuurlijk niet). Ik bedoel maar, je moet toch geregeld in de gaten houden wanneer de repetities zijn. Er moet dan op tijd gegeten worden, anders gaan ze met een "lege buik" zingen. Trouwens, dat gebeurt dikwijls genoeg. En dan heb je ook het zingen van begrafenis- en huwelijksmissen in de vakantie. Dat zit niet altijd even lekker. Je moet er wel eens flink achter heen zitten. Want je voelt natuurlijk wel, dat is uitslapen in de vakantie. Als er om tien uur een mis gezongen moet worden, staan ze meestal om kwart voor tien op. Want dan staat er iemand voor de deur om te vragen: "Kan er een van jullie jongens komen zingen?" Dat wordt dan opschieten geblazen met het commentaar: "Wij zijn altijd de klos". Als er naar Echernach wordt gegaan, dan is er ook veel werk aan de winkel. Je weet wel van: hoeveel brood zal ik meegeven en wat moet ik er op doen, en dan zeker niet vergeten, het uniform. Dat mag beslist niet kreuken. Het hele huis is dan in rep en roer voor een Cantasona-speldje.

Wat het kamp betreft, verdorie, dan kan het er hier sparnen. Slaapzakken, luchtbedden, dekens, kussens, plunjezakken, tassen, brood voor 2 keer en de nodige kleding. Ze zijn dan wel voor een week heel goed waard. Maar ik vind het altijd weer fijn, als ze terug zijn, ook al stonden we een paar uur op de straat wachten. Maar goed, ik wil het nu niet meer hebben over deze zorgen.

Wat de jongens zelf betreft wil ik maar zeggen: ze mogen het als een eer beschouwen om lid te zijn van het jongenskoor. Je voelt je op deze manier toch meer betrokken bij de kerk, vooral door het zingen van de hoogmis. Er gaat dus wel degelijk een invloed van uit. Ik vind het altijd reuze fijn om naar het jongenskoor te luisteren en te genieten, en ik hoop dat het nog lang zal bestaan.

Een moeder.

HET BEGIN IS GEMAAKT....

Om kwart voor acht was het al tamelijk druk aan de kerk. Er werd een begin gemaakt met een groot festijn. We hadden nl. een opname voor de KRO - NRU. Vandaag kwamen de vaste en wisselende gezangen, gecomponeerd door de heer Felix. Het zou "vlug" gebeurd zijn, omdat het maar 5 bladen waren. Natuurlijk - en dat is begrijpelijk - moest het 2 maal worden onderbroken, omdat er twee jongens waren die per ongeluk moesten hoesten of kuchen. Ook werd er na enkele stukken onderbroken om te luisteren naar wat we al hadden gezongen. Speciaal werd er onderbroken, omdat er drukfout in de partijen was ontdekt. Het moest nl. "nooit meer honger" zijn i.p.v. "nooit geen honger". Na dit te hebben hersteld werd deze communiezang nog eens gezongen en gingen we weer verder. Om half tien waren we bijna klaar en moesten we van de Gloria nog enkele delen opnemen, die door "het volk" moesten worden gezongen. Die werden dan onder de andere muziek verwerkt. Maar het begin van het grote werk was gemaakt.

Evert Meijs

GEVONDEN VOORWERPEN CANTASONA-KAMP.

Mevrouw v.d. Aker Snijders, Maria Theresiastraat 41, heeft nog diverse gevonden voorwerpen in haar bezit. Het betreft 2 handdoeken, diverse washandjes en zakdoeken, 5 hemden en 1 onderbroekje, 1 sokje. Wie iets dergelijks mist, kan het bij haar laten afhalen.

LIJST VAN UITZENDINGEN.

Voor de aardigheid hebben we voor U eens onze staat van dienst nagezocht wat de uitzendingen betreft. Het is een waardige lijst. Let U op.

10-1-1952	22-9-1963
10-2-1953	12-7-1964
10-1-1954	4-10-1964
6-1-1955	25-12-1964
10-4-1955	22-8-1965
17-6-1955	28-11-1965
13-11-1955	23-12-1965
10-5-1956	20-3-1966
15-9-1957	30-5-1966
3-1-1960	18-9-1966
5-6-1960	11-12-1966
28-7-1961	14-5-1967
27-1-1962	25-12-1967
21-4-1962	3-3-1968
18-11-1962	6-10-1968
10-2-1963	13-10-1968
16-6-1963	

Handwritten notes:
- 28-7-1961: *Wassenaar*
- 27-1-1962: *Antwerpen*
- 21-4-1962: *Cherpoel*

IN MEMORIAM.

Wij dachten, dat het hier ook zeker op zijn plaats was even de namen van hen te vermelden, die ons in de loop der 25 jaren zijn ontvallen. Zij rusten in vrede.

J. v. d. Zanden
H. Spijkers
A. Doevendans
H. Hazenberg
H. v. Loon
M. v. Weert